

Prológus

Nyon, Genfi-tó, 1930 augusztusa

Jules és Hélène nevetve szaladt előre. Mylène alig tudta utolérni őket, néhányszor megbotlott a magas fűben. Előttük a Genfi-tó vize olyan sima és tiszta volt, akár egy tükör, az Alpok lenyűgöző hegyvonulatai ölelték körül, a csúcsok még a nyár derekán is hóféhéren csillogtak, mintha porcukorral hintették volna meg őket.

– Megvagy! – kiáltotta Mylène a karjába kapva öt éves kisfiát. Jules síkított a gyönyörűségtől, amikor megpörgették a levegőben. Kipirult az arcocskája, ragyogott a szeme, amely szürkés-kék volt, akár az apjáé. A gyerekek számára ez a nyaralás a tónál maga volt a Paradicsom. Mylène csókot nyomott a fiúcska homlokára, letette a földre, majd körülnézett, hol lehet a hároméves lánya. A kicsi a fűben guggolva százszorszépeket szedett, a fogcskázásról már meg is feledkezett.

– Nézd csak, maman! – Jules kinyújtott karral a tó túlsópartja mögött magasodó csipkés hegyormok felé mutatott. – Olyan, mintha hó lenne rajtuk, de az meg hogy lehet?

Mylène átkarolta a kisfia vállát.

– Tudod, kicsim, a hegyekben nyáron is sokkal hidegebb van, mint itt a völgyben, ezért ott sokszor megmarad a hó.

Jules figyelmesen hallgatta az anyja szavait. E pillanatban nagyon hasonlított az apjára, ami mosolyra készítette Mylène-t. Remélte, hogy hamarosan a férje is csatlakozik hozzájuk – meg

kellett írnia néhány üzleti levelet –, mert a pihenés láthatóan neki is jót tett.

Mylène mélyen beszívta a friss levegőt, élvezte, ahogy a nap-sugarak simogatják a bőrét, kedvtelve nézte az előttük elsikló kirándulójákat a vadregényes tájban. Igyekezett jó mélyen elraktározni az emlékezetében a látványt, hogy később majd felhasználja valamelyik történetéhez.

– Hová lett már megint Hélène? – nézett körül Jules, ahogy egy gondos nagy testvérhez illik, Mylène pedig felriadt az álmodozásból. A történeteivel ráér majd este foglalkozni, most a gyerekéké az elsőbbség. Tekintetével gyorsan végigpásztázta a rétet, de Jules közben észrevette a húgát, és már indult is felé.

Helyes, piros kis ruhácskájában, szalmakalappal a fején – amely alól sötétbarna fürtök omlottak a vállára – a kislány egy hölgy mellett álldogált, aki egy szép tisztáson ülve festegetett. Csöppet sem zavartatta magát a kicsi jelenlététől, szép nyugodtan dolgozott az ecsettel a vásznon.

– Hélène! – kiáltotta Jules, és oda akart szaladni hozzá, de Mylène a grabancánál fogva visszatartotta.

– Ne olyan hangosan, zavarod a hölgyet!

A festegető nő azonban mintha észre sem vette volna őket, elmélyülten dolgozott tovább a képen. Harang formájú kalapja mélyen az arcába volt húzva. Amikor Mylène kicsit közelebb ment, látta, hogy a nő arcát és nyakát tűzpiros kiütés csúfítja el. Szegény, bizonyára pokolian szenvedhetett tőle.

– Tessék, madame! – Hélène sugárzó mosollyal nyújtotta a nő felé dundi kis kezét a csokor százsorszáppal. Abban a korban volt, amikor félelem és fenntartás nélkül odament bárkihez. Mylène gyorsan megfogta a lánya kezét, és odébb húzta.

– Pardon, madame, nem akartuk megzavarni.

A nő most először fordította feléjük az arcát, az ecsetje egy pillanatra megállt a levegőben.

– Zelda! – hangzott fel a közelből egy aggodalmas női hang. Mylène és a két gyerek hátrafordult: kicsit távolabb fiatal ápolónő ült egy széken, keményített, fehér kötényben, a fején fityulával. Nyilvánvalóan a festőnő kísérője volt, aki most nyugtalan lett, nehogy valami megzavarja a rá bízott személyt.

Zelda... A név felkavaróan hatott Mylène-re, érzések, emlékek törtek fel a tudata mélyéről: verőfényes napok a Riviérán, partik, füledt éjszakák a csillagokkal teli, sötét ég alatt. Egy régen volt nyár tele szenvedéllyel és fájdalommal. Azzal, hogy hirtelen emlékeztették ezekre az időkre, úgy érezte, mintha tiltott pillantást vetne egy csomó régi, megsárgult fotográfiára.

– Maman? – Jules és Hélène mintha megérezte volna a zaklatottságát, kétfelől belecsimpaszkodtak a karjába, és kérdően néztek fel rá.

– Zelda – mormolta Mylène, nem törődve a gyerekekkel. – Tényleg te vagy az?

A nő először kifejezéstelen arccal bámult rá, aztán hirtelen megvillant a felismerés a szemében.

– Mylène?

Mylène elmosolyodott, pedig magában elszörnyedt Zelda egyszerű, festékfoltos ruhája, gyulladt bőre láttán, ami elviselhetetlenül viszkethetett.

– Igen, én vagyok. Nem is tudtam, hogy te is itt vagy, Svájcban. – Már majdnem megkérdezte, hogy Zelda férje, Scott is itt van-e, de aztán meggondolta magát. Rég nem olvasta már a pletykarovatokat, nem tudta, hogy az egykori álom pár, Scott és Zelda együtt van-e még egyáltalán. Annyira lefoglalták a mindennapjait a gyerekek meg a novellái írása, hogy nem maradt ideje mások életét követni. Egyetlen nyarat töltött kettőjükkel, aztán elváltak útjaik.

Zelda egy padra mutatott, közvetlenül a tó partján, miközben kérdő pillantást vetett az ápolónőjére, a beleegyezését kérve.

Mylène kicsit zavartan ült le mellé a padra, ölébe vette Hélène-t, Jules-t magához vonta.

– Hogy vagy, Zelda? – Legszívesebben azonnal visszaszívta volna a kérdést, mert teljesen egyértelmű volt, hogy Zelda nincs jól. Még mindig szép volt ugyan – kecses és agilis, mint régen, a haja is aranylóan omlott a vállára a kalap alól –, ám úgy tűnt, valami megroppant benne, mintha egy repkedő pillangónak félig letörték, majd úgy-ahogy összefoltozták volna az egyik szárnyát.

– Megvagyok, egyszer jobban, máskor rosszabbul – hangzott a kitérő válasz. Zelda tekintete a távolba révedt, egy időre megállapodott a messzi hegyek hűvös szépségén, majd céltalanul rebbent ide-oda. – Néhány hónapja vagyok itt a szanatórium-ban. Les Rives de Prangins. Szerencsére most már kijárhatok, persze csak kísérettel. – Gyors pillantást vetett az ápolónő felé, aki rezzenéstelen arccal ült a székén, de éberén figyelte őket. – A zárt osztályon rémes volt. Még azt is megtiltották, hogy írjak vagy fessek.

Mylène abszolút átérezte Zelda fájdalmát. Nagyon jól meg tudta érteni, milyen tragikus lehet egy művész számára, ha nem fejezheti ki önmagát. Talán olyan, mintha a víz alá nyomnák az ember fejét, és nem kapna levegőt.

– A szanatórium méregdrága – folytatta Zelda. – Scottnak rengeteg novellát kell írnia és eladnia, hogy ki tudjuk fizetni.

– Új regényen is dolgozik? – Mylène jól emlékezett a szörnyű jelenetekre a tenger fölé magasodó villában, amikor Scott *A nagy Gatsbyt* írta, a frusztráltságára, ha megakadt az írásban, az ivászatára, amivel ezt a frusztrációt próbálta enyhíteni, az álmatlanságára, a feleségével folytatott örökös civakodásra.

– Scott mindig új regényen dolgozik. – Zelda sórarakozottan elvette a kis csokor százszorszépet, amit Hélène nyújtott felé. – Legalábbis próbálkozik. De *A nagy Gatsby* sikere óta valahogy nincs szerencséje az írással.

Úgy tűnt, Zeldát is elhagyta a szerencséje.

Mylène-t nem lepte meg, hogy végül egy idegszanatóriumban kötött ki. Ismét elárasztották a hat évvel azelőtti nyár emléképei: a partik a tengerre néző régi villa teraszán, a sok nevetés a langyos éjszakában, de a feszültség, a könnyek is.

– És te mit csinálsz itt? A gyerekeid nagyon édesek. – Zelda igyekezett fesztelenül csevegni, de Mylène érezte, hogy kijött a gyakorlatból.

– Nyaralunk a tónál. A férjem is mindjárt itt lesz. Ő itt Jules, ő pedig Hélène. – Megsimogatta a gyerekei haját, majd mégiscsak vette a bátorságot, hogy rákérdezzen Scottra. – Scott is itt van?

Szomorkás mosoly suhant át Zelda arcán.

– Scott szállodában lakik, hogy a közelemben legyen. De egyelőre még nem látogathat meg, az orvosaim nem engedik.

Mylène el tudta képzelni, mennyire felzaklatná Zeldát Scott látogatásai. Az ivás és írás, írás és ivás örökös körforgása, amelyben Scott már hat éve is élt, bizonyára még most is tart. Zelda és Scott valószínűleg már soha nem tud leszállni az önpusztítás hullámvasútjáról.

– És Scottie? – kérdezte halkan. Hélène éppen a vállára hajtotta kócos fejcskékjét, a szeme lecsukódott, bizonyára elfáradt a sok szaladgálástól a friss levegőn. Mylène el sem tudta képzelni, hogy elváljon a gyerekeitől, ahogy Zelda a lányától. Ennek még a gondolata is elviselhetetlennek tűnt. Hány éves is lehet most Scottie? Nyolc vagy kilenc? Azon a nyáron még nagyon kicsi volt.

– Scottie Párizsban van a nevelőnőjével. – Kissé elcsuklott Zelda hangja, a szeme könnybe lábadt. Tétován megérintette tűzpiros arcát, mintha meg akarná vakarni, de aztán leengedte a kezét. – Nem akartuk, hogy iskolát kelljen váltania. Júniusban látogathatott meg először, aztán még egyszer itt volt a napokban.

A hanglejtéséből Mylène arra következtetett, hogy nem sikerült valami jól a találkozás, ami nem lepte meg. Még

a legszeretetteljesebb kapcsolatnak is árt, ha anya és gyermeke ritkán találkozik egymással, pláne ha az anya csupán halovány árnyéka önmagának. Jól emlékezett a pufók arcú kislányra, akire azon a hat évvel korábbi nyáron vigyázott. Akkor még rendben volt a világuk. Bár nem, a híres család látszólagos felhőtlen boldogsága akkor sem volt tökéletes, a csillogó felszín alatt már finom hajszálrepedések mutatkoztak.

– Remélem, jól érzi magát Párizsban – mondta végül Mylène, hogy legalább némi optimizmust sugározzon.

– Bizonyára. – Zelda hirtelen magába roskadt, mozdulatlanul bámulta a tó vizét. Lélekben mintha egészen másutt járt volna, kizárta a külvilágot, a padon csak egy üres test maradt.

A hátuk mögül az ápolónő közeledett.

– Zelda, ideje lassan visszamennünk – mondta halkan.

– Ó! – rezzent össze Zelda, mint aki álomból ébredt. – Hogyne, persze. – De nem mozdult, hogy felálljon, és összeszedje a festőholmiját. Olyan átható tekintettel meredt Mylène-re, ami teljes ellentétben állt az addigi merengésével. – Hol van a férjed, Mylène? Olyan szép pár voltatok!

– A panzióban maradt, meg kell írnia néhány üzleti levelet. De hamarosan jönnie kell. Sétálunk kicsit a tó partján, aztán elmegyünk enni – tette még hozzá Mylène, majd gyorsan az ajkába harapott, mert úgy érezte, tapintatlanság részéről olyan hétköznapi, ám kellemes elfoglaltságot említeni, mint beülni egy étterembe, amikor az ilyesmi most Zelda számára elérhetetlen.

Zelda egy kis dalt kezdett dúdolni. Mylène felismerte: az 1924-es év egyik népszerű slágere volt, azé a sokat ígérő, sorsfordító évé, amikor fenekestül felfordult az élete, felgyorsult körülötte, majd megállni látszott minden.

– Hat éve már, nem igaz? – merengett Zelda. Az ápolónő megérintette a vállát, de nem vett róla tudomást. – Mintha csak tegnap lett volna. Te és a kedvesed olyan fiatalok voltatok,

ártatlanok, frissek, mint a reggeli harmat, miközben Scott és én már az eufória és az önpusztítás körhintáján ültünk... Nem lehetett jó vége.

– Most már tényleg indulnunk kell – sürgette az ápolónő, és megfogta Zelda könyökét. Ő sóhajtvá felállt, összeszedte az ecseteket, a vásznat.

Mylène egyszerre úgy érezte, nem búcsúzhatnak el így hirtelen.

– Elkísérünk egy darabon.

Jules büszkén segített cipelni a festőállványt, Hélène pedig ragaszkodott hozzá, hogy ő vigye az ecseteket.

– Üdvözlöd Scottot és Scottie-t a nevemben, ha ismét meglátogatnak! – mondta Mylène, de abban a pillanatban meg is bánta. Ki tudja, mikor láthatják újra Zeldát? Elég nehéz volt könnyed társalgást folytatni, mivel útközben köveket, sziklákat kellett kerülgetni. – A férjem biztosan tud neked ajánlani egy orvost, aki megnézi a kiütéseidet, és ad rá valamit...

Zelda megvakarta az arcát, a körme égővörös csíkokat hagyott a bőrén, hirtelen összerándult a fájdalomtól.

– Nem szükséges, drágám. Forel doktor már hetek óta kezeli az ekcémámat, vastag kötéseket tett rá.

– És használt? – kérdezte Mylène kétkedve.

– Nem. Viszketett, mint a veszedelem, majd beleőrültem. Alig bírtam magammal. Akkor meg nyugtatókat adtak, és az ágyhoz kötözték. – Zelda olyan közönyös hangon mesélte ezt, mintha egy tó körül tett kirándulásról beszélne.

Mylène egyszerre azt kívánta, hogy minél hamarabb elköszönhessen, újra a normális élete vegye körül, a biztonság, amit a férje nyújt neki és a gyerekeknek. De hol marad már ilyen sokáig?

– *It ain't gonna rain no mo...* – énekelt váratlanul Zelda vidáman. Mylène azonnal felismerte a dalt. Ez is annak a bizonyos nyárnak a slágere, a végtelenségig hallgatták a gramofonról.

Zavarba hozták Zelda hirtelen hangulatváltozásai, az imént még melankolikus volt, most meg fesztelenül vidám. Bár annak idején is mindig tudott meglepetést okozni.

– Miért énekel a hölgy? – súgta oda neki Jules, és megfogta a kezét. Mylène megrázta a fejét, jelezve, hogy majd később válaszol a kérdésre. A fiát kézen fogva, lányával a karján ment egy darabig Zelda mellett, aki kívülről fújta a dal teljes szövegét, harsányan énekelt, mintha egyedül lenne a világon. Mylène már nem tudott figyelni a körülötte lévő festői tájra, a napfényben ragyogó tó, a hósipkás hegyormok pasztellszínű háttérre olvadtak össze, miközben a gondolatai újra meg újra elkalandoztak, az 1924-es esztendő megfakult emlékei újult erővel törtek fel benne.

1. fejezet

Hyères, 1924 márciusa

A tenger felől heves szellőkés érkezett, egy eldobott, régi újságot sodort a parti útra, a lapok rátapadtak a szépen kifényesített cipőjére, ráadásul felkavarták a port.

– A csudába! – mormolta Mylène bosszúsan, és lehajolt az újságért. Körülnézett, lát-e valahol egy szemetest, és közben megakadt a pillantása a poros címlapon látható elbűvölő pár fotóján, amely nyilvánvalóan egy estélyen készült: az összes vendég szeme az átható tekintetű, jóképű férfira tapadt, és a mellette álló kecses, csodaszép nőre. A fénykép a kristálycsillárral, a párt bámuló emberekkel színpadi jelenet hatását keltette.

Ismét F. Scott és Zelda Fitzgerald volt egy fényűző estély sztárja a New York-i Ritz-Carlton Hotelben, a szálloda alkalmazottjai ugyanakkor panaszkodtak, hogy szörnyű állapotban hagyták hátra a szobájukat: mindenütt üres üvegek, összetört poharak, repedt lámpaernyők – olvasott bele szinte akaratlanul a fénykép alatti cikkbe. Jobban tenném, ha inkább az összepiszkolódott cipőmmel törődnék ahelyett, hogy belemerülök az újság pletykarovatába, gondolta, de azért tovább olvasott: Amikor kicsapongó életmódjukról kérdezték az író, Fitzgerald azt felelte, nem is tudja, hogy ő és a felesége valós személyek-e, vagy csupán szereplők egy regényben, mint az általa írt történetekben.

Bármennyire is lenyűgözték ezek a hírek, Mylène abbahagyta az olvasást az amerikai álompárról, és egy szemetesbe dobta az

újságot. Sietve elővette a retiküljéből a zsebkendőjét, próbálta úgy-ahogy tisztára törölni bepiszkolódott cipőjét. Hogy miért pont most történik ez is vele? Most, amikor olyan fontos lenne, hogy jó benyomást keltsen a Grimm's Park Hotelben.

Kívülről úgy nézett ki a szálloda, mint egy kastély, legalábbis amilyennek Mylène egy kastélyt képzelt. Még soha nem járt Párizsban, Versailles-ban, sőt huszonnégy évesen még a Provence-Alpes-Côte d'Azur régiót sem hagyta el soha, de valami hasonló épület jelent meg a szeme előtt, ha a Napkirály palotájára gondolt.

A halványsárga vakolattól barátságosnak, hívogatónak tűnt a klasszicista homlokzat, a két oldalsó szárny és a bejáratot jobbról-balról övező korinthuszi oszlopok előkelőséget sugároztak. Az épület tetejét végig kő mellvédek díszítették, Mylène azt kívánta, bár onnan fentről nézhetne el egészen a Földközi-tengerig. Fejben elraktározta a kulcsszavakat – luxushotel, tetőterasz, kilátás a tengerre –, amint lehet, feljegyzi majd ezeket a mindig magával hordott noteszába. Ha az embernek tele van a feje képzelt alakokkal, történetekkel, amelyek szinte maguktól jönnek létre, akkor mindent fel kell írnia, nehogy bármit is elfelejtsen.

Dobogó szívvel lépett be az előcsarnokba. Bárhová nézett, minden csupa márvány, fenséges oszlopok, pompás olajfestmények, a magas mennyezetről kristálycsillárok lógtak, szikrázva csillant meg rajtuk a fény.

Szinte kísérteties csönd töltötte be az előcsarnokot, mintha a szálloda lakatlan lenne. Összeszedte a bátorságát, a recepcióhoz lépett. Éppen készült megnyomni a csengőt, ám abban a pillanatban egy fiatalember jött elő a hátsó helyiségből, és hirtelen jó néhány angol vénkisasszony szállta meg a recepciót. Olyanok voltak, mint a károgó varjak, és rögtön éttermek után kezdtek tudakozódni, bár Mylène volt ott előbb. A fiatalember a pult mögül bocsánatkérően rámosolygott.

Miközben várakozott, elégedetlenül nézegette magát a tükrös ajtóban, amely a recepció mögötti helyiségbe vezetett. Egyszerű, bézs színű ruhát viselt kötött kabátkával, hozzá egy ódivatú kalapot, ami még a nagyanyjéé volt, a kezén fehér kesztyűt. Állig erő, hullámos haja sötét volt, akár az érett meggy, világos arcbőréen számtalan fahéjbarna szeplő virított. Zavartan a táskájába gyömöszölte a vékony kendőt, amit idefelé maga alá terített, ezért átvette a tyúkok szagát. Én nem tartozom ide, gondolta szorongva, ez a környezet túlságosan előkelő nekem. Aztán azzal próbálta nyugtatni magát, hogy hiszen dolgozni jön ide, nem vendégnek.

– Nagyon köszönjük, fiatalember, akkor kipróbáljuk a Chez Maurice-t. – Az angol vénkisasszonyok végre elégedetten távoztak a hotelből, émelyítően nehéz levendulaillatot hagyva maguk után.

A fiatal portás megkönnyebbülve felsóhajtott, mire Mylène elmosolyodott, pedig még mindig feszélyezve érezte magát. *Armand Goutier*, betűzte ki a névtáblát a fiatalember borvörös mellényén.

– Mit tehetek önért, mademoiselle?

– A szállodaigazgató, Monsieur Guillaud vár engem. – Mintegy igazolásképpen Mylène előhalászott a táskájából egy gyűrött levelet, amelyben a direktor megerősítette az aznapi időpontot. Közben azt kívánta, bár lett volna lehetősége más úton-módon eljutnia a városba, mint a szomszéd Hervé rozoga szekeren, amivel a férfi baromfit szállít. Vajon a portás érzi a tyúkok szagát, ami a táskájába gyömöszölt kendőből árad?

– Ó, hát persze! – derült fel Armand arca. – Tudok róla. Az igazgató úr várja. Egy pillanat, máris hívom Rosalie-t, ő majd felkíséri az irodába.

A portás megnyomta a pulton lévő csengőt. Néhány perc múlva egy Mylène korabeli lány sietett elő, szobalány-egyenruhát

viselt csipkével szegett, hófehér köténnyel. Sötét haját rengeteg hajtű fogta szoros kontyba a tarkóján.

– *Salut*, tegezhetlek, ugye? – váltott rögtön fesztelen, cseve-gő hangnemre Rosalie, miközben előrement a vastag, süppedős szőnyegen, amely elnyelte a léptek zaját, és elindult felfelé a lépcsőn. – Örülök, hogy itt akarsz dolgozni nálunk, pillanatnyilag nem vagyunk túl sokan, a szálloda eléggé kihalt, monsieur-nek tulajdonképpen nincs szüksége nagy személyzetre.

Mylène kívárta, amíg Rosalie levegőt vesz két mondat között, hogy megjegyezze:

– Remélem, azért megkapom az állást. – Meg *kell* kapnom, gondolta, különben fogalmam sincs, hogyan tartom el magam. Riboux-ban, ahonnan jött, nem maradhatott semmiképpen, ott nem volt munkalehetőség. Néhány magányos tanyaházon kívül semmi nincs a kis településen. De Monsieur Guillaud nyilván nem adott volna fel álláshirdetést, ha nem lenne szüksége munkaerőre.

– Biztosan megkapod – nyugtatta meg Rosalie. – Reméljük a legjobbakat. És ha itt maradsz, nyilván az én szobámba költö-zöl. Nagyon jó lesz kettesben.

Mylène teljesen egyedül volt az elmúlt hónapokban, nehezen tudta elképzelni, hogy együtt lakjon ezzel az életvidám lánnyal. De ezzel most még nem kell foglalkozni, előbb meg kell kapnia az állást.

– A munka nem túl megerőltető. – Rosalie fürgén ment előt-te, Mylène igyekezett lépést tartani vele. – Tavasszal és nyáron nincs itt nagy élet. A vendégek idősek, sőt vének. – Hátrafordul-va vágott egy grimaszt Mylène felé. – Szóval senki érdekes, ha az a terved, hogy férjet fogj magadnak.

– Nem áll szándékomban. – Sőt mi sem áll távolabb tőlem a nehéz hónapok után, gondolta Mylène. Tökéletesen megelé-gszem azzal, hogy tető van a fejem fölött, és újra talpra tudok állni.

– Valami fura szagot érzek – szimatolt bele a levegőbe Rosalie, mire Mylène elvörösödött.

– Valószínűleg... a kendőm lehet az... – hebegett a táskájára mutatva, amiből kilógott a csücske. Majd elsüllyedt szégyenében. Miért is nem dobtam ki a szemetesbe az újsággal együtt, ami a cipőmre tapadt? De késő bánat, így most már biztosan nem vesz fel a szállodaigazgató. Semmi keresnivalója egy tyúkszagú szobalánynak egy ilyen elegáns hotelben. – Egy szomszéd hozott el a szülőfalumból Hyères-be... engem meg a tyúkjait.

Megkönnyebbülve látta, hogy Rosalie nem szörnyed el, csak elneveti magát.

– Itt is vagyunk – állt meg Rosalie egy ajtó előtt, amelyen egy táblácska díszelgett a *Claude Guillaud* felirattal. Nyilván látta, milyen ideges Mylène, mert még gyorsan odasúgta:

– Ne félj, nem harap! – Azzal megfordult, és ment a dolgára.

Mylène félénken bekopogott, majd a bentről felhangzó „Tessék!”-re belépett az irodába. A sötét fából készült, tekintélyes íróasztalnál középkorú férfi ült hajszálcsíkos, mellényes öltönyben. A mögötte lévő ablakból az óvárosra nyílt kilátás, a régi városfalra a bástyákkal, a szűk kis utcákra és parkokra a hatalmas, fenséges pálmákkal. Mennyivel megnyerőbb ez a szép város a kopár hegyek között megbúvó aprócska szülőfalujánál! Nagyon remélte, hogy új életet kezdhet Hyères-ben, és mint valami régi börtől, megszabadulhat a magánytól, a fájdalomtól, ami Riboux-ban kísérté végig az életét.

– Mademoiselle Collard! – Az igazgató felállt, megkerülte az íróasztalt, és mosolyogva üdvözölte. – Örülök, hogy itt van. Kellemes útja volt?

– Igen, köszönöm – felelte Mylène, azt persze elhallgatta, hogy egy tyúkokat szállító szekéren érkezett, nehogy buta falusi liba benyomását keltse. Mert attól, aki egy ilyen előkelő, nagy szállodában akar dolgozni, nyilván elvárják, hogy jó modorú,

kulturált személyiség legyen. Reszkető kézzel a táskája legmélyére gyúrta a tyúkszagot árasztó kendőt. Égett az arca zavarában.

– Foglaljon helyet! – Az igazgató az íróasztala előtt álló székre mutatott, ő pedig visszaült a helyére. – Akkor kezdjük is... – Hirtelen fülsértő kalapálás zavarta meg őket, ami egy behajtott ajtón át a szomszéd szobából hallatszott. Mylène önkéntelenül összerezett. Monsieur Guillaud, aki bizonyára hozzá volt szokva a lármahoz, csak vágott egy fájdalmas grimaszt.

– Elnézést a zajért, renoválásra használjuk ki az időt, amíg nem kezdődik el a szezon. Maga tehát Riboux-ból jön. Hol dolgozott eddig?

– Hidegkonyhás voltam Le Castellet-ben egy Les Papilles nevű kis vendéglőben.

– Ah, igen, ezt meg is írta a jelentkezésében. – Monsieur Guillaud keresgélte egy darabig az asztalán heverő levelek között, de végül feladta. – És miért hagyta ott az állását?

– Mert... – Egyre erősödött a lárma a szomszédból, Mylène igyekezett hangosabban beszélni. – A nagyanyám, aki felnevelt, beteg lett. Súlyos beteg. Fel kellett mondanom az állásomat, hogy hazamenjek Riboux-ba ápolni őt.

– Remélem, azóta már jobban van.

Mylène lehajtotta a fejét. Túl friss volt a gyásza, erőt kellett vennie magán, nehogy elragadják az érzései. Itt és most nem engedhette ezt meg magának.

– Nemrég meghalt.

– Őszinte részvétem – mondta az igazgató együttérzőn, majd hagyott neki egy kis időt, hogy összeszedje magát.

Mylène görcsösen szorongatta a retikülje fülét, mintha az tartást és védelmet nyújtana az elhagyatottság nyomasztó érzésével szemben, amely jeges hullámként csapott össze a feje fölött.

– És később már nem kapta vissza az állását – szólalt meg végül újra az igazgató.

– Nem. Természetesen időközben már betöltötték.

– Nos, akkor mesélek kicsit a szállodánkról. – Monsieur Guillaud megköszöri a torkát. – Nyilván észrevette, hogy éppen nem tolonganak nálunk a vendégek. Ősszel és télen ugyan sokan jönnek ezekre a partokra, főként jómódú angolok, akik kedvelik az itteni enyhe klímát. A melegebb évszakokban azonban alig van vendég. Attól tartok, a turizmus még nem hódította meg ezt a vidéket. És nem is tudom elképzelni, hogy ez valaha megváltozna. Franciaországnak annyi varázslatos tája és partvidéke van, mit is keresnének az emberek nálunk a Riviérán?

Mylène-ben újra felmerült a kérdés, vajon miért adott fel a szállodaigazgató álláshirdetést az újságban, ha itt mindenki azt mondja, nincs most szükség személyzetre. Lassan kúszott fel a torkába a félelem. Mihez kezdjen, ha nem kap állást a hotelben? Egy lelket sem ismer, nincs kihez fordulnia, nincs hol aludnia, nincs egyetlen *sou* sem az erszényében. Hirtelen elfogta a pánik, ami rohamokban tört rá mostanában. Olyan hevesen kalapált a szíve, hogy majd kiugrott a helyéről.

– Mindazonáltal szerencséje van, mademoiselle. – Az igazgató biztatón rámosolygott, mintha csak sejtette volna, min vívódik. – Az egyik szobalányunk éppen kilépett, a helyére keresünk valakit. Mikor tudna kezdeni?

Azzal máris odatolt Mylène elé egy géppel írt szerződést meg egy tollat. Ő pedig – bár picit olyan érzése támadt, mintha lerohanták volna – alig tudta felfogni, hogy ekkora szerencséje van. Valóban ilyen könnyen sikerült állást szereznie, ráadásul szállással együtt? Maga mögött hagyhatja Riboux-t, a fojtogatón szűk kis falut, ahol a gyerekkorát töltötte a nagymamája mellett, a házat, amelyben idegenek laktak már. Csak gyászt és fájdalmat hozott onnan magával, úgy érezte, mintha gyökerestől kitépték volna, mint egy fiatal fácskát, amely nem tudott ellenállni az első nagy viharoknak. De hozott azért szép, becses emlékeket is,

ezeket kincsként őrzi majd. Mindenesetre nagy mérföldkő az életében, hogy Hyères-be jött. Semmi nem lesz már olyan, mint azelőtt.

– Azonnal tudok kezdeni – mondta végül szinte szégyenlősen, mert bizonyára szánalmas benyomást kelt, hogy ennyire rá van szorulva a munkára.

Monsieur Guillaud meglepetten pillantott rá.

– Azonnal? Nos, úgy vélem, bizonyára el kell rendeznie néhány dolgot, mielőtt beköltözik a szállodába. Én április elsejére gondoltam. Megfelel ez az időpont?

Mivel a szomszéd helyiségből most hangos fűrészelés hallatszott, Mylène csak bólintott. Magában azt számolgatta, hány éjszakát kell még a szomszédja, Jeanne házában töltenie, mielőtt végleg átköltözhet Hyères-be. Jeanne biztosan nem bánja, ha ott marad még pár napot, még ha kissé össze is kell húzniuk magukat emiatt a férjével és a hat gyerekkel. Mylène azonban nem akart a terhükre lenni, betolakodónak érezte magát.

– Ez az állandó zaj az idegeimre megy – dühösödött Monsieur Guillaud. – Remélem, Marais hamarosan befejezi mára. Rémes, mintha egy építkezés közepén élnék. Itt írja alá, mademoiselle! És oda a felső sorba, írja be, kérem, a jelenlegi lakcímét!

Mylène megint zavartan elpirult.

– Tulajdonképpen nincs címem... Pillanatnyilag szomszédoknál lakom.

– Ó, na jól van – nézett rá az igazgató enyhe szánakozással.

– Akkor üresen hagyjuk azt a sort. – Megrántott egy zsinórt az íróasztala mellett, mire valahol a házban megszólalt egy csengő.

– Rosalie megmutatja a szobáját. És amint munkába áll, ő fogja elmondani, mi lesz a dolga. Könnyen beletanul majd a feladataiba, mivel, mint mondtam, most még nincs tele a szálloda.

Miközben a szobalányra vártak, Guillaud az ujjával dobolt az íróasztal lapján, mintha alig várná, hogy folytathassa a munkáját.

A szomszédban élesen felsírt a fűrészt, majd hirtelen elhallgatott, és csend lett. Rövid ideig zörgés-matatus hallatszott a szobából, végül egy munkaruhás fiatalember lépett be az ajtón. Hullámos, barna haja csupa fűrészpórt volt. Szürkés-kék szeme egy pillanatra elidőzött Mylène arcán, majd az igazgatóhoz fordult.

– Befejeztem itt a munkát, Monsieur Guillaud. Holnap neki látok a javításoknak a padláson.

– Jól van, jól van – legyintett Monsieur Guillaud szórakozottan. – Köszönöm, Marais. Akkor végzett itt mára, menjen! Nyilván magának is úgy zúg a feje az állandó zajtól, mint nekem.

A fiatalember arcán halvány mosoly suhant át, vetett még egy futó pillantást Mylène-re, majd elköszönt. Mylène azon kapta magát, hogy hosszan néz utána. A következő pillanatban megjelent Rosalie, hogy megmutassa a közös szobájukat.

– Au revoir, mademoiselle. – Monsieur Guillaud az asztal fölért kezet nyújtott Mylène-nek, azzal elbocsátotta.

– Szóval megkaptad az állást? – súgta oda neki Rosalie, miközben felfelé tartottak a lépcsőn. Bár semmi szükség nem volt a cinkos suttogásra, mivel egy lélek sem járt a folyosókon. A szobákból sem hallatszott semmi nesz.

– Igen – ragyogott fel Mylène arca. Rosalie is mosolygott, vélhetően örült, hogy lesz társasága. – Április elsején kezdek. Hány szoba van tulajdonképpen a hotelben?

– Nyolcvan. – Felérték a legfelső emeletre, ahol a folyosó végi nagy lakosztályon kívül csak a szállodai alkalmazottak szobái és a tárolóhelyiségek voltak, legalábbis Mylène ezt feltételezte, mivel itt a szőnyeg kopott és elhasználódott, nem olyan puhán süppedős, mint a többi emeleten. És festmények sem díszítették a falakat.

– Íme a luxuslakosztályod – nyitotta ki Rosalie az egyik szoba ajtaját, és előreengedte Mylène-t. – Na, milyennek találsz? Szerintem egészen elfogadható.

Mylène akkor is megfelelőnek találta volna a szobát, ha az egy nyomorúságos lyuk, az ő helyzetében nem válogathatott. Még mindig alig tudta elhinni, hogy sikerült szállást és munkát is szereznie. Csak most jutott eszébe, hogy Monsieur Guillaud nem közölte, mennyi lesz a bére. De mindegy is, takarékos lány ő, és nincsenek nagy igényei. Azért egy új nyári ruha jó lenne, lelki szemeivel már látta is magát, ahogy egy halványkék, virágos ruhában sétál a parton.

– Nagyon jó. Van elég hely mindkettőnknek. – Mylène körülnézett a szobában. A berendezés a legszükségesebbekből állt csupán: két ágy, egyszerű asztal két székkal, egy szekrény és egy komód. Rosalie próbálta otthonosabbá tenni egy csokor virággal, amit befőttesüvegben az asztal közepére helyezett, meg egy falra akasztott képpel, amely a tengert ábrázolta. – Szépen kicsinosítottad.

– Köszönöm. – Rosalie-nak láthatóan jólesett a dicséret. – A szekrény egyik fele a tiéd, meg a komód alsó fiókja. Te is kithetsz képeket a falra. Van udvarlód? – mérte végig kíváncsian Mylène-t, miközben megigazított néhány kicsúszott hajtút a kontyában.

Mylène megrázta a fejét.

– Nincs. – Az elmúlt fél évet a nagymama betegágya mellett töltötte, alig járt ki a házból. És a gyéren lakott Riboux-ban amúgy sem lehetett új ismeretségeket kötni.

– Akkor jobb, ha most tisztázzuk, Armand az enyém. – Rosalie csípőre tett kézzel, kihívóan nézett új szobatársnőjére.

– Armand? Ó, persze, a recepciós, ugye? – Mylène tekintete az ablak felé vándorolt, ebből a szobából is az óvárosra lehetett látni. Hirtelen elfogta a vágy, hogy végigsétáljon a szűk kis utcákon, beszívja a sós tengeri levegő illatát, élvezze, ahogy a szél belekap a hajába. De ez várhat, előbb még egyszer vissza kell mennie Riboux-ba. – Ne aggódj, Rosalie, eszemben sincs kikezdeni senkivel! – nyugtatta meg a lányt, de közben rossz érzés

fogta el. Úgy látszik, Rosalie elég féltékeny természet, vajon jól működik majd hosszú távon ez az együttlakás?

– Remek – mondta Rosalie megkönnyebbülve. – Tudod, Armand-nal néha eljárunk ide-oda. Táncolni, vagy megiszunk egy koktélt egy bárban. Hyères persze nem Párizs, de itt is lehet szórakozni kicsit. Csatlakozhatsz majd, ha van kedved.

– Köszönöm, miért is ne? – Igazából nagy kedve lenne egyszer táncolni, de vajon nem szítaná fel Rosalie féltékenységét, ha velük menne? Az elmúlt hónapok során szinte fogolyként élt Riboux-ban, az egyetlen szórakozása az volt, hogy esténként a gyenge lámpafénynél történeteket írt.

– Hogy miből áll a munkád pontosan, azt majd akkor mondom el, ha kezdesz áprilisban. Elsősorban a vendégek szobáit kell rendben tartanunk, de mivel, mint mondtam, alig néhány szobában laknak, azokkal gyorsan végzünk. Ráadásul az itt nyaraló vénségek sokszor már kissé szenilisek, nem nagyon izgatja őket a rend meg a tisztaság. Csak a magát grófnak képzelő orosz az első emeleten néz a körmére az embernek.

– Grófnak képzeled magát? – lepődött meg Mylène.

Rosalie teátrálisan felsóhajtott.

– Igen, állandó vendég itt. Alekszej Fjodorovics. A szobája hozzád tartozik majd. Egészen biztosan részletesen elmeséli neked, hogyan menekült a bolsevikok elől, akár akarod hallani, akár nem. Azt állítja, a Romanovok rokona. Hát, nem tudom. A szobája kicsit olyan, mint egy múzeum, állítólagos műtárgyakat őriz ott, amiket sikerült kicsempésznie Oroszországból.

– Na, erre kíváncsi vagyok.

– Előre megmondom, borraivalóra itt ne is számíts! A vénséges angolok túlságosan fősvények, Alekszej Fjodorovicsnak meg alig van pénze.

Rosalie úgy érezte, ezzel minden fontos tudnivalót elmondott, és lekísérte Mylène-t az előcsarnokba.

– Na, hogy ment? – kérdezte Armand. A pultnak dőlve egy pohárka opálosan fehér pastist szopogatott, láthatóan semmi dolga nem akadt.

– Megkapta az állást – tájékoztatta Rosalie.

– Remek! Egyébként Armand vagyok – mutatott a mellényén díszelgő névtáblára.

– Ezt már tudja. Na gyere, Mylène, kikísérlek! – Úgy látszik, hiába bizonygatta Mylène, hogy nem érdekli Armand, Rosalie láthatóan mégiscsak féltékeny. Nagyon is észrevehető volt, mert zárkózottságról árulkodott a tekintete.

– Viszlát, Armand! – szólt hátra Mylène a vállá fölött, majd sietett Rosalie után. – Tényleg egy csöppet sem érdekel Armand, megnyugodhatsz.

– Hát jó – mondta Rosalie békülékeny hangon. – Remélhetőleg te sem őt. Mindenesetre örülök, hogy hamarosan együtt dolgozunk. Addig meg talán nem unom halálra magam.

Mylène felnevetett.

– Kitartás, pár nap, és újra itt vagyok! – Rosalie tényleg rendes, kedves lánynak tűnik, gondolta Mylène. Főlöské az aggódnom, hogy nem jövünk ki jól, mert vetélytársat lát bennem, aki elhalássza előle Armand-t.

Búcsúzóul kétfelől arcon csókolták egymást, majd Mylène kilépett a tavaszi napsütésbe. Kellemesen cirógatták az arcát a napsugarak a márvány előcsarnok hűvöse után. A magas pálmafák méltóságteljesen ringatóztak a tenger felől fújó könnyű szélben. Vidáman lóbálta a retiküljét, már nem kellett aggódnia a szag miatt. A bizonytalanság helyét – amit még egy órája érzett, amikor megállt a tekintélyt sugárzó szálloda előtt – a bizakodás vette át, jó mélyen beszívta a sós levegőt. Talán ez a csodás környezet új erőt ad majd az élethez.

Még híre-hamva sem volt Hervè-nek, aki visszaviszi Ri-boux-ba, így lassan elsétált a hoteltől nem messze fekvő óváros

irányába. Rögtön az utca elején egy kávézót látott: Café de l'Univers, hirdette a cégér. Az utcára kitett apró, kerek asztaloknál sokan ültek – főként idősebb férfiak és fiatal párok – a csíkos vászontetű árnyékában, kávé szürcsöltek, süteményt ettek, vidáman beszélgettek. Mylène leült egy alacsony kőfalra, és onnan figyelte az embereket, magába szívta a látványt. Ahogy mindig, most is rögtön újabb ötletek cikáztak át a fején egy történethez, hangtalanul mormolt maga elé, nehogy elfelejtse őket. Kávézó, festői óváros, ragyogó napsütés. Szerencsére most volt ideje, hogy feljegyezze a megfigyeléseit a noteszába, hiszen a fejében máris körvonalazódni kezdett egy új történet. Este talán el is kezdheti írni. Bár a szomszédja, Jeanne háza örökös gyerekzsvajtól zeng, nincs az embernek egy nyugodt perce sem. Hirtelen heves vágyakozás fogta el a régmúlt idők után – amikor esténként a konyhai lámpa fényénél írhatta a történeteit, senki sem zavarta –, és könnyek gyűltek a szemébe. A nagyanyja ilyenkor csöndben üldögélt mellette, mások ruháit javítgatta, ezzel keresett egy kis pénzt. Amint Mylène befejezett egy történetet, felolvasta a nagymamának, és örömmel hallgatta a dicsérő szavait.

Beletúrt a táskájába, zsebkendőt keresett. Hervé bármelyik percben itt lehet, nem akarta, hogy könnyes szemmel lássa. A szűkszavú férfit mindig zavarba hozta bármilyen érzelmi megnyilvánulás.

Hogy elterelje a gondolatait, Mylène ismét a kávézó vendégeit kezdte figyelni. Meglepetésére ismerős arcot fedezett fel közöttük: a fiatalember volt az a hotelből, aki akkora zajt csapott a felújítási munka közben. Egyedül ült az egyik asztalnál, mohón evett valamit, talán egy croque monsieur lehetett, bár ebből a távolságból Mylène nem látta jól. Ahogy ott ült egymagában a sok csevegő, nevető ember között, olyan volt, mint egy apró sziget a végtelen tenger közepén: magányos és elhagyatott. Valamiképpen önmagára emlékeztette Mylène-t, és nemcsak azért, mert

ő volt az egyetlen a csíkos vászontető alatt, aki egyedül üldögélt, hanem az arkifejezése miatt is: olyan elveszettnek látszott!

A fiatalember egyszer csak felemelte a fejét, a kőfal felé pillantott, észrevette Mylène-t. Ő egy pillanatig állta a tekintetét, majd gyorsan levette róla a szemét. Később megint odanézett. A szomszéd asztalnál ülő idős férfiak olyan élénken gesztikuláltak, hogy majdnem megbökték a könyököikkel. A fiatalember közben végzett a szendvicsével, felállt, indulni készült. Mylène követte a szemével minden mozdulatát. Amikor kilépett a naptető árnyékából a napfényben fürdő utcára, megállt egy pillanatra, Mylène felé biccentve meglengette a baretjét, és elmosolyodott. Mylène szíve megdobbant, szóval ő is felismerte. Meleg és kedves mosolya volt, Mylène önkéntelenül visszamosolygott. A fiatalember feltette a sapkáját, és elindult a hotel irányába, Mylène pedig már hallotta is Hervé lovainak trappolását két automobil motorzúgása mögött.

A riboux-i szomszéd megállította a lovakat, szorosra húzta a gyeplőt. Kezével leárnyékolta a szemét, és bizonytalanul körülnézett, feszélyezte a sok ember. Mylène intett neki, és gyorsan odaszaladt hozzá.

– Hát itt vagy! Gyere, szállj fel! – Mylène felé nyújtotta hatalmas mancsát, és felhúzta a szekérre. – Vigyázz, a tyúkasszonyások hátrahagytak néhány tollat!

– Nem is keveset – felelte Mylène. Előhúzta a táskájából a kendőt, leterítette a tyúkpiszokba ragadt tollakra, és letelepedett. Most is penetráns volt a szag, de már nem zavarta, hiszen elérte a célját, megkapta az állást a hotelben. Az sem baj, ha soha többé nem lehet kimosni a szagot a kendőjéből és a ruhájából, a szállodában úgys kap majd egy csinos, fekete ruhát, amelyet Rosalie is viselt. Már tudta, hogy új élet kezdődik a számára.